

Posavske povesti.

VI. »Cvetlice ve, ki noč in dan cvetete.«

adar si šel lansko pomlad v juniju proti večeru mimo Kotnikovega vrta, si skoraj vselej slišal izza ograje nedolžno pesem:

»Cvetlice ve, ki noč in dan cvetete
pred Jezusom, o trikrat blagor vam.«

Kotnikov Stanko jo je pel.

Morda mu ni šla skozinskoz, kakor pravimo, »po notah«, a srčne strune so bile lepo ubrane in Stanko je pel prav iz srca.

Pa če je umel, kaj je pel?

Kako da ne bi umel! Saj ni bil več tako majhen in tako mlad, izpolnil je že deveto leto svoje lepe otroške dobe. Tudi sta z materjo to pesem že velikokrat prepela od kraja pa do konca.

Stanko je naposled te kitice pel s tolikim veseljem, da jih je bil poln ves Kotnikov vrt in vsak cvet na njem.

»Cvetlice ve, ki noč in dan cvetete
pred Jezusom, o trikrat blagor vam.«

Stanko je vedel, da bo mnogo teh cvetlic z domačega vrta cvetelo prej ali slej v cerkvi pred tabernakljem.

Njegova šest let starejša sestra Metka je vsako soboto povila iz njih lep šopek in ga nesla v cerkev.

V nedeljo, pri deveti sv. maši, se je Stanko še z večjim zanimanjem oziral proti oltarju. V duši mu je zvenelo:

»Cvetlice ve, ki noč in dan cvetete
pred Jezusom, o trikrat blagor vam.«

Blagroval je cvetlice in moral jih je blagrovati. Zakaj mati so mu potrebo in važnost tega blagrovanja tako lepo pojasnjevali, da je Stanko kar strmел. Enkrat so mu na primer rekli: »Otrok moj, pomisli! Te rožice, te rožice, Stanko, ali poslušáš? ... Te rožice lani še niso cvetele. Kaj cvetele! Lani jih še bilo

ni, teh rožic nikjer še ni bilo... in jutri? Jutri bodo pa že stale in cvetele v cerkvi pred Jezusom. Ali niso srečne? Ti pa že devet let rasteš, Stanko, pomisli, že devet let, pa še pri sv. obhajilu nisi bil.« Stanko je postal resen.

Drugič so mu dejali spet drugače: »Vidiš, Stanko? Kam gledaš, sem poglej, sem, to le lilijo! Kako nedolžno gleda, kako z velikim očesom gleda in zlato punčico ima. In tista tam tudi, jo vidiš? In tista tam ob breskvi tudi... Vse, vse, kako angelske oči imajo... Pa veš, Stanko, kje se bodo te oči zaprle? Tam v cerkvi pred Jezusom... Oj trikrat blagor jim!«

Mati so se ozrli po lilijah in pristavili:

»Kako lepo pravi pesem o njih:

»Očesec jasnih dokler ne zaprete,
se prej ne ločite od tam.«

To se razume, da se je Stanku ta pesem morala priljubiti.

Lansko pomlad se je ob tej pesmi, pravzaprav s to pesmico v srcu in v ustih pripravljajal na prvo sveto obhajilo.

Pripravljajal, pravim, a pripraviti se ni mogel. Ni mogel, poudarim še enkrat, da ne bi kdo mislil, da se ni hotel.

Zadržali sta ga dve oviri.

Tri tedne že so se otroci pripravljajali za sv. obhajilo, pa glej, gospod kaplan-katehet so bili nena doma odpoklicani na bojišče k vojnim kuratom. Prva ovira.

Štirinajst dni po tem so gospod župnik pričeli, oziroma nadaljevali šolo s prvoobhajanci. Stanko je prihajal v to šolo samo nekaj dni.

Nerad jo je pustil, a nevarna bolezen, ki se ga je tiste dni lotila, je zahtevala: »Ostani v postelji, najmanj štiri tedne.«

Tega ni ravno zahtevala bolezen, le zdravnik je tako določil. Bil je vojaški zdravnik, ki se je tisti čas nahajal pri svojem vojaškem oddelku, nastanjenem v vasi.

»Najmanj štiri tedne!« je ponavljal zdravnik, ko je odhajal iz hiše. Bil je Oger, a znal je tudi slovaško in je tako za potrebo govoril že tudi slovensko.

Materi Kotnikovi je še posebej ukazal, da naj sinka, kadar okreva, ne sili k nobenemu težkemu delu ne doma, ne na polju.

Stanko je okreval — prepozno. Slovesnost prvega svetega obhajila se je v župni cerkvi izvršila. Že na Vnebohod, Stanko pa je vstal iz bolniške postelje šele k prazniku presv. Rešnjega Telesa.

Zvečer je z zdravnikovim dovoljenjem hodil po vrtu, včasih je prišel mimo tudi kakšen njegov znanec — prvoobhajanec.

»Ali bo kmalu bolje?«

»Je že! Je že!« je odgovarjal Stanko.

Seveda telesu je bilo že bolje, a duši, Stankovi duši je bilo po prvem sv. obhajilu zelo hudo, hudo.

Pa ne mislite, Stanko je bil še pač premlad, da bi vedel za tako bridkost, da bi jo čutil tako dolgo.

In ko bi bili vi takrat poleg, ko je Stanko obljubljal očetu, ki so odhajali k vojakom, bi mislili drugače.

Jako iskreno je Stanko očetu zagotavljal: »Ja, bom, bom... prvo sv. obhajilo darujem za vas... In potem še veliko... še veliko...«

Sedaj pa te obljube ni mogel izpolniti.

Hodil je po vrtu in pel:

»Cvetlice ve, ki noč in dan cvetete
pred Jezusom, oј trikrat blagor vam.«

Kdor bi vedel, kako se je zgodilo Stanku, in kdor ga je obenem slišal peti to pesem, temu bi se deček zasmilil v srce.

A razumeli sta ga le mati in sestra Metka.

»Drugo pomlad, Stanko, drugo pomlad!« sta ga tolažili. Hoteli sta mu reči: »Prihodnjo pomlad pa pojdeš tudi ti k prvemu sv. obhajilu.«

Prišla je nova pomlad z novimi cveticami.

Stanko je šel spet na vrt in zapel:

»Cvetlice ve, ki noč in dan cvetete...«

Ali letos si je mislil: »Trikrat bolj blagor meni kakor vam. Ne trikrat, tisočkrat bolj blagor meni...«

Prvo nedeljo v majniku je namreč Stanko prvič pristopil k sv. obhajilu.

Oj ta dan!

Tudi Stankov oče so zvedeli za ta dan in pisali so sinku lepo pismo z bojišča.

Pismo je prišlo ravno prav. Sam angel varih ga je moral spremljati na pošti.

Mati so odprli pismo in brali:

»Dragi sin! Ali veš, da sem jaz danes in snoči s svojimi mislimi vedno pri tebi? Zakaj? Ker se srčno veselim tvoje sreče. O, ko bi ti jaz mogel popisati to srečo! Dan, ko se naša duša združi prvič z Jezusom, je dan, ki nikdar ne izgine iz spomina. Vedi, da te bo ta Jezus, ki je danes prišel v tvoje srce, po smrti tudi sodil! Ali se ga boš bal ob sodbi, če ga

boš v življenju pogosto prejemal in njemu služil? Nikakor ne!

Vidiš, lani si bil smrtno bolan, malo, da nisi umrl. Ali nisi hvaležen Jezusu, da ti je dal zopet ljubo zdravje, da si dočakal ta srečni dan? Tega ne smeš nikdar pozabiti!

Kajne, da boš vedno priden! To bo največja tvoja sreča in moje največje veselje.

Vse lepo pozdravim, predvsem pa tebe
tvoj skrbni oče

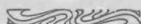
A. K.«

Tudi Stanko sam je pismo prebral še dvakrat, še trikrat in še večkrat.

Popoldne pa je sedel k mizi in pričel pisati pismo svojemu očetu na bojišče.

Tam zunaj pa so cvetele cvetlice...

Kancijan.

Rezikina sladkosnednost.

Jerica in Rezika sta si bili dobri prijateljici. Jerica je imela dobro mamico. Dobila je večkrat od nje kak dar. Po kosilu sta se navadno sešli prijateljici pred hišo Jeričinih staršev in premišljevali, kako in kam bi obrnili Jeričin »soldek«. Večkrat je bil Jeričin soldek »bel«. Tako sta ga poznali petletni deklici. In za »bel soldek« se že nekaj dobi. Doli koncem vasi je mokařica, ki ima polno škatljic z najboljšimi in najslajšimi rečmi. Pod vaško lipo je pa Vipavka, ki ima pred seboj polne jerbases jabolk, češpelj, fig, grozdja. A vse manj se dobi pri njej za beli soldek kot pri mokařici. In mokařica je tudi bolj prijazna do otrok kot Vipavka. To dobro ve Rezika.

Rezika, ta sladkosnedka, je namreč speljevala Jerico za beli soldek. Morda bi ga Jerica ne bila niti zapravila pri mokařici ali Vipavki. A Rezika ji je prigovarjala tako dolgo, da ji je Jerica zaupala beli soldek, in Rezika je potem odhitela naravnost k mokařici. Oh, in tam se je izbralo toliko dobrega, sladkega!